Почтову оплату зложено з гори гуртом.

Ч. 30. Неділя, дня 24. липня 1921. (Ціна 1. прим. 10 мп.) Рік III.

Ціна примірника 10 м. Чвертьрічна передплата разом з оплатою почт. в краю 120 м; за границею разом з оплатою почт. 350 марок, поодинокечисло 20 м В Америці 2 дол. річно Адреса Редакції і Адміністрації: Перемишль, вул Побереже ч. 1.

УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС

політично-економічний орґан.

Оголошення: 20 м, за один петітовий рядок або його місце.— Дрібні оголошення по 3 м від слова. — Хто шукає праці, платить по 2 м від слова. Оголош: більшим друком платиться подвійно. Оповістки товариств платиться по 1 м від слова.

Аптика під „Звіздою“ —ЙОСИФА МАШЕВСЬКОГО— Поручає лічничі, дезінфекційні, косметичні, ветеринарійні і все инше.

управитель маґістер Кароль Візель — вул. Францішканська ч. 24. —

поручає всі артикули, входячі в круг аптики. При аптиці ДРОҐЕРІЯ. Концесійний склад отруй на миши і щури.

Поки ще час.

Урядовці, збігці, старці й діти з Великої України голодують. Випродавши останнє, що могли взяти з собою, опинились тепер перед маревом страшної, голодової смерти. Тисяча нашого народу, що його викинула хвиля боротьби з рідного краю на чужину, в Тарнів, Ченстохів, Каліш і тд. серед чужого елементу конає. Є діти, яким ніхто вже не остався в живих, хіба тільки оден великий батько, тепер скований у кайдани, український народ.

Всі вони боролись за визволеннє рідного краю з кровавих кіхтів лютого ворога. Не жадоба користи загнала їх сюди на горюваннє, а щира охота й самопосвята служити по своїм силам дорогій всім справі. Що якраз їм не пощастило, що не сповнились їхні мрії, що нещаслива політика Уряду загнала їх сюди, — це вже не їх вина. Ворог був сильніщий

Сконфіскованo!

Мертві не мають ніяких домагань ані не мають слушности. Не вільно нам приглядатися спокійно, як вигибають з голоду люде, які виписали на свойому прапорові і на боєвих стягах клич: «Самостійна Україна». Мусять остати при життю ці жертви нашої визвольної боротьби. Щоб свідчили за наше право до життя.

Нужда дійшла до крайнього. Тут не вільно ні хвилини ждати, ні відмовитись. Хто думає про милостиню, хай краще не дає; — хто свідомий член великої сімї, хто живе з нею, хто радіє її щастєм а терпить її терпіннєм,— цей вважатиме за свій обовязок помогти справі. Наші діти з їхніми дітьми повинні напитися водиці з святої ріки Дніпра-Славутиці.

Сконфіскованo!

В першу чергу належить прийти зі скорою помічю всім дітям і сиротам. В тій цілі всі захисти й захоронки повинні відразу донести, кілько дітей можуть взяти під свою опіку. Цею акцією повинна занятись наддніпрянська секція при львівському У. Гор. Комітетові. Всі свідомі громадяне, починаючи від селянина й робітника, а кінчаючи на владиках повинні найскоріщим порядком (скажім в дві по собі слідуючі неділі) свої жертви зложити в натурі до таких захоронок чи У. Г. Комітетів, які згодяться такі діти прийняти тимчасово на оден рік. Про їх дальшу долю громадянство подбалоб по заспокоєнню першої, найважніщої потреби. Рівнож поодинокі сімї, які захотілиб заопікуватись дітьми і дати їм оден тарельчик в хаті, повинні найскоріще про це донести.

Також виділи наших бурс і інтернати по всіх містах повинні негайно розпочати ратункову акцію. Думаємо, що кождий заклад є в силі і мусить що найменше 10% місць відступити безплатно придніпрянській молоді середних шкіл. Де живиться більший гурт молоді, там 10% придніпрянської молоді мусить знайти місце і батьківську опіку. Перемишль повинен тій добродійній акції дати початок, бо своїми бурсами і інтернатами займає перше місце в Галичині.

Що знову відноситься до инших інтернованих старших, козаків, урядовців, — то тут остаєтьєя одна рада. Уряд УНР повинен за останні гроші, які осталися, закупити, чи винаймити кілька еконокій на Волині, Полісю чи Холмщині. Польський уряд повинен на це згодитися, хочби з вдячности за оборону Замостя й Любліна. Тим способом моглиб бути заспоєні цілі сотки людей, що тепер караються в безчинности по таборах доти, доки не прийде кращий час.

В свою чергу наше суспільство повинно помогти в вищуканню праці і улаштованню варштатів праці для ремісників і фаховців. Є в нас багато інституцій, які потребують робітників. Є в нас місцевости, які моглиби заснувати в себе майстерні, робітні, опісля промислові й ремісничі заведення. Ініціятива в тім напрямі повинна вийти з самою суспільства.

В тій цілі мусить бути навязаний сталий контакт між інтернованими і урядовцями а Наддніпр. Секцією при У. Г. К., щоби стало відомим, кілько є потребуючих і бажаючих працювати і по якій области.

Праця це важка. Та обовязок не може бути важким. Треба спішитись. А то впаде на нас ганьба народу, який сам не вміє бути добрим для себе. Так нас поважатимуть, як ми себе самі поважатимемо.

САМОДІЯЛЬНІСТЬ СЕЛА.

Побідженим може бути кождий народ, але зневіритись і серед зневіри згинути, може тільки підлий народ. Кождий народ має в собі таку безліч укритих підсвідомих сил, з яких собі одиниця з даного народу не може здати справи, але котрі всетаки тому народові не дадуть померти. Одиниці з даного народу можуть бути підлі й можуть померти для народу. Вони втікають з одної лави, дезертерують з розстрільної; та народ як цілість не повинен з тої причиви розривати на собі одежи з розпуки. Це відходять від його гнилі елементи. З їх і ворог не матиме потіхи. Вони задля наживи втікають у другий табор і занечищують ворогові його ряди. А в власних рядах остають самі здорові, тверді вірою й горді посвятою одиниці, що немов скелі стоять на межах народнього життя.

Відпадає кукіль а на народній ниві пишається тільки пшениця.

І ця власне друга величезна більшість народа прочищена, профільтрована не може зневіритися. Вона замовкає на час, набирає віддиху, вилічує рани і стремиться відтак знова до давнього незабутнього ідеалу. Цей час мовчанки, це зовсім не є бездільничаннє. Це тільки мовчазне шуканнє доріг серед нових обставин. Так мовчки переходить стежа серед гущавин, щоби не зрадитися та щоби власним криком не заглушувати рухів неприятельскої сторони. Це мовчанка, яка позваляє глибше зрозуміти небезпеку і ширше та докладнійше пізнати терен до праці.

Чи має наш народ причину до зневіри? Ні й ніколи її вже не буде мати. З того часу, коли він з незріжничкованої етнічної маси став свідомим своїх цілей народом, — не може він вже зневіритись. Тільки людина без шляхів, або людина яка безнадійно згубила свій шлях має причину розпуки. Та народ, як наш, який по довгих століттях загубленого шляху знайшов його знову в огні пожарів і серед моря крови, котрий видержав пробу світової хуртовини і не затратився, цей народ, не згине вже й не пропаде.

Нам довго ще говоритимуть, що ми ще маса з неясним національним обличчем, — але ми знаємо хто це говорить і на що йому це здається. І це не так до нас говориться, щоби нас знесилити, як до своїх-же людей і то в тій цілі, щоби не боялися нас. Це знак слабости у ворогів. Це знак, що вони потребують самодуру і то без огляду на це, що на ньому можуть гірко попектися.

Не може наш народ зневіритися, бо має в собі укриті сили: історію, традицію, мову, віру, звичаї, культуру, літературу, пісню, привязанність і т. пр. Не вільно нашому народові зневірюватись, бо є в него діти. І для добра тих дітей він не сміє ні на оден крок поступитися зі своїми життєвими домаганнями. В імя будучого покоління мусить наш народ, дальше продовжувати працю до наміченої цілі і раз вибраного шляху не покидати. Правда, відносини змінилися, — мусять відносно змінитися й способи праці.

І бачимо, що способи ці змінилися, що наш народ став менше балакучий (це й краще бо ворогові тяжко нас пізнати!), бо й не вільно балакати ні писати, та що за те зачинає входити більш в себе і переживати в собі недавнє минуле. А воно не скоро забудеться. Внукам діди розкажуть, яку їм волю батьки хотіли оставити, та що встоятись їм не було сили. І прийде час, в котрім сивоволосий дід, білявій головці розсказуватиме про люту подію могили, що остала серед поля. А білява головка задивиться в даль і далі зачне цілувать в руку старого діда і плакать.

Про те, що немає причин до зневіри, свідчить це відрухове стремліннє найширших мас від селянства начинаючи а на інтеліґенції кінчаючи, в напрямі обєднання всіх живих сил в суспільстві.

Ми бачимо це по міжпартійнім, студентськім і учительськім з'їзді. На жаль немає в нас серед теперішних невзгодин змоги навязати тісну лучбу села з містом. Спроби культурної й економічної праці серед селянства потягають за собою немилі наслідки відомої натури. Фактів на це маємо чимало.

І бачимо, що село зрозуміло своє положеннє і свою задачу. Село багато дечого навчилося за час війни. Це вже не є село з предвоєнних часів. За час війни мешканець села з'їздив багато світа і бачив та навчився багато. А бачив передовсім, якими важкими з'усиллями мусить доходити кождий народ до свойого добробуту. Село може собі при деякій допомозі в книжках і часописях самому вистарчити в культурній і економічній роботі. Воно повинно тільки захотіти. Поважна кількість членів, які вписуються в нововідкриту читальню „Просвіти“ вказує, що село не хоче оставатися позаду инших культурних народів світа. Село бачить, що інтеліґенції робиться труднощі в праці на селі і починає самоорґанізуватися, воно стає самодіяльним.

Ця самодіяльність села повинна йти двома шляхами: шляхом культурного й економічного розвитку. Культурна праця, це журба за свою рідну школу, в якій не плюгавилобся наших героїв. Коли своєї школи або учителя немає, тоді учасники великого походу на Україну повинні збирати дітвору й оповідати їй про незабутні подвиги Укр. Галицької Армії. Дитина не повинна забути про смерть свойого брата й муки свойого батька. Село повинно подбати над тим, щоб його мешканці пізнали свої національні цінности й богацтво: свою історію, (викладами, читиннєм історії України), свою літературу (театральними виставами, бібліотекою, читаннєм книжок) своє мистецтво, (концертами, піснями, принагідними співами), своє багацтво (викладами з ґеоґрафії, мапами, економічними картами й ґрафічними зіставленнями) і т. д.

Друга праця, це згуртованнє нашого, села в економічному відношенню. Тут належатиме закладаннє власних, кооперативів, а навіть просто поодиночні проби утворення переходових спілок в ціли переведення продажі й закупів в звязку з українськими торговельними й кооперативними спілками по містах. Це піднеслоб з одного боку добробут нашого села а культурній праці при відступленню певних малих процентів з доходу достачилоб поважніщих фондів.

Нічого часу гаяти! Час не жде! Тільки тим способом вибілимо нашу хату і покриємо її бляхою. Сила, для здобуття землі й волі в нас самих!!!

Рахунок кругів, які думають, що наше село менше бажає під оглядом національним, ніж місто є смішний і його село перечеркне, Минули ті часи.

Де правда?

Польські ґазети писали, ба ще й тепер пишуть про якісь переговори Поляків з Українцями в справі Сх. Галичини. Щоби баламуцтво не ширилося, ми розслідивши основно цілу справу, подаємо отсе до відома наших читачів, за що беремо повну відвічальність. Ніяких переговорів не було і нема. А сплетня в польських ґазетах пішла от-звідки: Висланник польських політиків прийшов до чотирох визначних Українців у Львові, щоб—як говорив—навязати знакомство, пізнати бажання Українців і знайти таку ґрупу людей, якаб була склонна переговорювати з Поляками про взаємини Поляків і Українців. На те відповіли йому львівські Українці, що в Галичині ніхто не має повновласти говорити про такі речі з Поляками. Повновласником Українців є Др. Евген Петрушевич, і він знає, яку має дати відповідь Полякам. Щож до Українців в краю, то всі вони уважають Сх. Галичину за справу міжнародну.

Зі Львова поїхав польський висланник до Станіславова, але там дістав таку саму відповідь, що й у Львові. На тім справа скінчилась. — І ми ще раз перестерігаємо наших читачів, щоб сплетням про укр.-польські переговори не вірили, бо в Галичині нема ані одного Українця, що має довіре в громадянстві, котрийби був склонний запускатися в якінебудь переговори з польськими політиками.

Східна Галичина.

Справу Сх. Галичини порушено в анґлійськім парляменті і при тій нагоді Льойд Джордж в справі Сх. Галичини станув на тім самім становищі, на якім станула Рода Союзу Народів своєю ухвалою з д 23. лютого. А іменно Льорд Сесіль на засіданню анґлійського перляменту д. 6. липня поставив анґлійському Льойдови Джорджови. такі три питання: 1. Яке є теперішне становище Сх. Галичини? 2. Чи пороблено якінебудь заходи для забезпечення бажань мешканців що- до будуччини цего краю згідно з постановими договору з 25. червня 1919? 3. Чи є правда в донесеннях про польську кольонізацію Сх. Галичини? Льойд Джордж на ці три питання відповів таке: 1. Східна Галичина є тепер під *військовою окупацією Польщі* на основі рішення мирової конференції в червні 1919. 2. В справі правно-державного становища Сх. Галичини рішеннє ще не запало, але на основі артикулу 91. санжерленського договору Сх. Галичина належить до держав коаліції і тільки Найвища Рада має право рішити будучу долю Сх. Галичини. На трете питаннє відповів Льойд Джордж що донесення про польську кольонізацію в Сх. Галичині є правдиві.—Отже ця заява Льойд Джорджа в імени Найвищої Ради ще раз стверджує, що Сх. Галичина є справою міжнародною і тому польські ґазети виставляються на сміх, коли хотять обдарувати Сх. Галичину якоюсь куцохвостою автономією.

За ту заяву польські ґазети накинулись на Льойда Джорджа, називаючи його старцем, що на нічім не розуміється, „Il. Kuryer" піниться зі злости і кричить так: „Нема сили, якаб видерла нам Сх. Галичину, хиба що Польща завалиться (runie)".

От і бачите хорих душевно людей, що кивають пальцем в чоботі. До недавна кричали, що нема Польщі без Ґданська, Шлеска і Литви, але тепер якось погодилися з тим, що Польща може бути без цих країв. Прийде час, що і в справі Сх. Галичини замовкнуть польські ґазети.

Також Америка не вважає Сх. Галичину польською, а стоїть на справедливому становищі окремішности Сх. Галичини. А іменно закон Ділінґа про іміґрацію до Злучених Держав дозволяє впустити до Америки стільки іміґрантів кожної країни, щоб їх число за рік не перевищило 3% числа всіх уроженців названої країни, що в Злучених Державах вже перебувають. Іміґраційне бюро державного департаменту праці у Вашинґтоні оповістило урядові числа іміґрації на 1921 і 1922 роки. Бюро називає іміґрантів з України, Литви, Латвії, Естонії та инших країн, що належали до Росії, але досі ще не є признані Злученими Державами за окремі самостійні держави. Серед цих нових держав находимо також і Сх. Галичину. Із Сх. Галичини може бути допущено до Зєдинених Держав 5781 іміґрантів. Подаючи цю цифру бюро дає таке поясненнє: *„На основі договору в Ст. Жармені, Австрія зреклась Сх. Галичини, яка досі ще не приділена до ніякої иншої держави, східний кордон Польщі ще не означений"*.

Також і те замітне, що французький премієр Бріян приняв д. 14. липня нашого Митрополита Часописи догадуються, що на тім послуханню говорено і про Сх. Галичину. Польські часописи шаліють з цего приводу, називаючи Митрополита „комівояжером в мітрі" (Комівояжер по нашому: аґент торговельний). А треба знати, що Митрополит в зимі не міг дістати дозволу на виїзд до Франції. О це постарались наші „добрі приятелі". Тепер не тілько дістав Митрополит дозвіл поїхати до Франції, але і мав з Бріяном розмову в день французького народнього свята. І тому польські ґазети шаліють.

Справою Сх. Галичини займеться далі европейська преса. І так німецька ґазета „Deutsche Politik" помістила статтю п. н. „Польща в біді", в котрій про Сх. Галичину пише таке: „Ще тяжше приходиться боронити Польщі своє становище дотично Сх. Галичини. Звичайна анексія в тім випадку виключена. Більшість східногалицького населення складається з Українців і Жидів і тому плебісцит для Поляків бувби дуже небезпечний, Як зачувати, має справа Сх. Галичини в найблищім часі прийти перед Найвищу Раду і поки-що годі предвидіти, як вирішить Найвища Рада цю справу. Польські ліві політики предкладають, щоб Сх. Галичині дати широку територіяльну автономію. Натомісць Українці як подовляюча більшість краю домагаються самостійности для Сх. Галичини. Вшехполяки а передовсім польські дідичі жадають безумовно анексії. Але до цего не може прийти, і вшехполяки шукають вже тепер того, кого моглиб обвинувачувати за свою програну. Тим винуватим мають бути Жиди і вшехпольські ґазети пишуть вже тепер про хитрощі „безіменної держави".

Враження з подорожі в Чернівці.

Колись був це „малий Відень." Місто о німецькій культурі з переважаючим німецьким характером на зовні, — центр західних впливів на Сході. Гарними будівлями (чудова палата гр. орієнтального митрополита), розкішним положеннєм на горбку над Прутом та своєю чистістю манила столиця зеленої Буковини не одного до себе. Чернівці, як загалом ціла Буковина мали ще одну прикмету: не було тут так гострої національної боротьби як де инше. Три головні нації, а саме Українці, Німці й Румуни жили яко тако, та боронили завзято своїх автохтонних прав і привілеїв.

І тепер небагато змінилися Чернівці. Стратили тільки західно-европейські впливи, відділившися кордоном, стратили спокій а перемінилися в гамірне базарне місто. Слідно вплив Сходу. Пануюче місце Німців заняли Румуни (принайменше на зовні). Всюди, куди не глянеш, бачиш румунські трикольори та рогаті шапки румунських жовнярів. Ударяють тут всюди контрасти (— це вже ціха Румунів!). З одного боку великий поспіх, починаючи від поспішної румунізації всего, що нерумунське, а кінчаючи скорим кроком переходячого війська, що радше подабає на перегони, ніж на марш. Поспіх добачується саме там, де його не конче потрібно, бо залізниця, почта й инші уряди зовсім не спішаться... Розсказувала мені одна Буковинка, що минулої зими їхала особовим поїздом з Іцкан до Чернівців два дні й ніч; а перед війною відбувалося сю подорож в трьох годинах. В урядах, до поладнання якоїсь справи треба мати досить терпеливости, бо коли прийти, то завжди за скоро. До контрастів можна зачислити ще змагання властей до „уморальнення" Чернівців. Про моральність в Румунії чув може не оден і то ще перед війною, тому тяжко буде йому повірити, що з кінцем минулого місяця арештовано в першоряднім готелі в Чернівцях („Чорний Орел") старшу женщину тільки за це, що ночувала в одній комнаті зі своїм . . . мужом. Розуміється після лікарських оглядин випущено її на волю.

Про насильну румунізацію Буковини писалося вже нераз по часописях. Зрумунізовано уряди, школи, навіть православну катедральну церков в Чернівцях. До заняття Буковини Румунами відправлялося в катедральній церкві богослуження по церковно-словянськи, а у другій церкві по румунськи. Тепер в обох відправляються по румунськи.

Загальна доріжня і брак мешкань, бо богато зареквірували військові власти і держать їх в части порожними. Черновецька преса має ціху чисто провінціональну. Українські часописи „Вперед", літературний журнал „Промінь" і тумористичний „Щипавка" виходять доволі не точно.

Проявів українського життя годі запримітити, хоч дооколичні села чисто українські. Навіть в неділю, в церкві не стрічається усеї української інтеліґенції, як це видиться по инших містах.

З давних добрих часів остало Буковинцям одна „добра" прикмета і національна толєранція, а зглядно „прийдіте поклонімся власть імущим" — колись чорно-жовтим, тепер синьо-жовто-червоним. В часі мого побуту в Чернівцях збирали на якусь ціль — усі спільно Румуни, Німці, Українці і Поляки. Та найкраще зілюструє цю толєранцію слідуючий діяльоґ підхоплений в поїзді. Він, народний учитель (мабуть з Лужан) вона народня учителька з Вижниці.

Він: Proszę Pani, proszę siadać.

Вона: Dziękuję! А Ви куди їздете?

Він: Я їду до Лужан.

Вона: Was hört man neues bei Ihnen? Wo sind Sie jetzt angestellt?

Він: Ich bin jetzt... (не тямлю вже де) Heute war ich in Czernowitz... і т. д.

Розмова велася дальше в трьох мовах на переміну. Він Українець (навіть у вишиваній краватці), вона Полька. В розмові вихвалюють румунські порядки. Він називає дурними цих Українців, котрим „захотілося будувати Україну" а тепер не хочуть вертати на Буковину, хоч тут добре платять. „Я сам Українець, але мені України не захочується, мені тут добре." Вона насміхається з тих Поляків, що пішли служити до Польщі за марки, а тим часом тут платять леями і то навіть добре. В розмові признають обоє, що українські школи тепер майже не істнують, що Українців інспекторів видалили зі служби, так само деяких ґімназійних учителів, але їм мимо цего добре платять. Щасливі люде, вистане їм повне корито та добре леговище. І це мають бути ті, що несуть світло між темний народ, що мають його просвічувати?! — Він нагадав мені мимоволі одного свого товариша, теж учителя з Буковини, що пізнійше був навіть міністром і то українським, хоча ідеольоґією зовсім не ріжниться від цего у вишиваній краватці.

В польській часописи „Głos ludu" читав я статтю з нагоди повитання якоїсь польської місії, що їхала в Букарешт. З цілої статті подобалося мені найкраще одно реченнє: Spotkały się dwie potężne kultury na wschodzie: polska i rumuńska! Гай — гай! —

О. З.

Дописи.

Дрогоїв, пов. Перемишль. Село Дрогоїв, славне з того, що недавно перетерпіло страсти карної, військової експедиції, держить сміло національний прапор на окраїнах української землі і не хиляє його ніколи. Тамтейша сільська молодь, по тяжкій праці вільні хвилі вечерами та в неділю і свята вміє злучити з пожитком і дає час від часу театральні вистави. І так д. 10. липня при помочі ґімназійної молоді виставила штуку „Ой не ходи Грицю". Справді треба подивляти і пошанувати працю тої молоді, яку вона вложила на проби і виученнє ролі. Хори вийшли гарно а ролі виконано по найліпшій волі і розумінню. По виставі ціла аматорська дружина разом з зібраною громадою відспівала народний гимн „Ще не вмерла Україна". В часі співу оден з присутних в службі жандармів свистав на знак свого невдоволення. Громада, безборонна супроти провокації, спокійно докінчила гимн а опісля жандарм позаписував імена старшин драматичної дружини і заборонив молодіжи бавитись. Цікаві ми, що сказалоб польське громадянство, колиб свого часу австр. жандарм відважився був так ображати національні почування Поляків? Ой культуро, культуро, як далеко тобі до справдішної культури!

Ярослав (просвітне житє.) Дня 1 липня відбулися Загальні Збори Філії Товариства „Просвіти" в Ярославі, якими розпочато віднову просвітного життя в Ярославськім повіті. Стверджено, що просвітне життє починає прозябати, бо поодинокі читальні повіту приступають до обнови давних огнищ національного освідомлення. В часі війни багато діяльних одиниць погибло, а в богатьох селах читальняні доми по причині воєнних операцій будьто цілком знищені, будьто вимагають основної направи. Вибрано новий Виділ, на якого вложено обовязок віднови просвітного життя в повіті. До Виділу ввійшли: Впр. о. К. Хотинецькій, як голова -Вп. Рад. Кашубинський, заст. голови,-о. К. Гасько, секретар—Вп. Войтович Мирон, скарбник,-Вп. Др. Ґіліціньскій, контрольор і люстратор,-Вч. о. Ю. Шуплат, Вп. п. Ґебус, Вп. ц, Скутинській, як члени Виділу.

ЩО ЧУВАТИ В СВІТІ?

Найвища Рада має зібратися на засіданнє, але ще речинець не певний. Деякі часописи доносять, що це засіданнє розпічнеться д. 15 липня; але є теж поголоски, що речинець ще не означений і не є виключене, що Рада збереться аж у вересні. Та це все тільки поголоски. В найблищих днях довідаємося правди. Цеї сесії Найвищої Ради нетерпеливо очікує український нарід в Сх. Галичині, бо по всякій правдоподібности буде тут обговорена справа Сх. Галичини; по останній заяві Льойда Джорджа тільки Найвища Рада має право і обовязок означити правно-державне становище Сх. Галичини згідно з бажаннєм подавляючої більшости українського народу.

В Москві відбувся тепер з'їзд III. Інтернаціоналу. З'їхалися туди ці соціялісти, котрі є за насильним впровадженнєм коммуни. Вони не хочуть ждати, поки людство й економічні обставини розвинуться а відразу хочуть завести каммуну, хочби дорогою найбільш кровавої революції. Між большевиками були такі засліплені люде, що не вагались навіть таке говорити: »хай весь світ пропаде, хай людство вигине, коби тільки оден день хоч двох людей зажило справжньою коммуною, — то всі жертви виплатяться«. Природна річ, що кождий хотівби бути одним з цих двох людей, а що не вірить в можливість цього, тому воліє зовсім з большевиками не годитися а бути за тим, щоби оставлено приватну власність. Коби всего наробити тільки, щоб було цього як води, тоді й коммуна придалабся. Бо чи робить лінюх, чи марнує шибеник і марнотратник, все одно, вода остане. Нікому така коммуна не зашкодить а поможе. Але поки на це все треба гірко робити (а не кождий до роботи рветься а в комісарі пнеться, що то не орють не сіють а зовсім не голодують як н. пр. робітники), — досі не кождий може погодитися на коммуну.

От і з'їхались коммуністи всього світу в Москву. Найбільше їх привалило таки з Росії. Мало поміж ними було правдивих робітників, зате багато таких, що хотілиб станути на чолі тих коммуністичних урядів в своїх краях на випадок революції. Тоді наставби для них рай. Похожалиб, як пави, а до робітника казалиби стріляти китайцям, як що захотівби для себе рівних прав. А селянинови впакувалиб в хату кількох червоноармійців на випас, щоби мав на кого працювати та не мав спосібности зашпарувати який гріш на голодні роки.

Нарікають большевики на демократичний лад. Вони кажуть, що це «буржуазний предразсудок.» А ось цей «буржуазний предразсудок« позваляє коммуністам кождого краю зїхатися в Москву. У большевиків булоби це неможливе, щоби на приклад позволили вони виїхати яким соціялістам революціонерам або соціял-демократам на їхній з'їзд. Так само не вільно у большевиків видавати инші часописи, як тільки большевицькі. От в Австрії, в Чехії, в Швайцарії, Франції і инших демократичних краях виходять большевицькі органи, а в Росії не можуть виходити, инші, крім большевицьких. В Фінляндії хотіли большевики видавати большевицьку часопись. Фінляндці згодились на це але під услівєм, що большевики позволять їм видавати в Москві соціял-демократичний орган. Большевики так наполохались того, що вже вдруге не просили. Ось де правда!

На тім конгресі III. Інтврнаціоналу прийшло між коммуністами до багатьох непорозумінь. Тамже не сподобав собі оден другому кого а й инші коммуністи світа дорікали російським большевикам, що вони своїм немудрим терором загирили справу всесвітньої революції. Бачуть свої помилки самі большевики й поволи завертають бики та хто знає, чи їм з тим пощаститься.

Ось тепер приходять з цілої Росії сумні, страшні вісти, що там цілим міліонам населення грозить голодова й холодна смерть. Щораз менше селянин управляє землю, бо брак йому рільничих приладів, машин, плугів, тощо а з другої сторони надокучило йому віддавати свою кервавицю за паперці, за які він навіть голки не може купити, бо тих голок нема кому і нема де в Росії виробляти. Одинокий ратунок для большевиків, це тільки війна, яка позволилаб їм забрати все потрібне з чужих, загосподарованих країв. Бо привернення права приватної власности ледве чи вже що небуть поможе. Запізно вони отямалися. Розбіглися, хотіли море перескочити а море могутньою хвилею закинуло їх дальше в зад, чим вони були впочатках свойого божевільного панування.

В заграничній політиці не повелось большевикам рівнож. Коли вони тримаються ще, то не длятого, що вони є сильні, але длятого, що є багато невдоволених на світі, які сподіються від них поратунку. Держуться вони тим, що багато їхніх прихильників не бачило на власні очі їхньої господарки й їхньої влади. Самі ці прихильники не дуже то спішаться те саме переживати й переболіти а вижидають, чим то воно скінчиться на Україні й в Росії. А тимчасом там сковано народ, завязано йому рота і він пробує, чи можлива коммуна. А прихильники поставали над берегом цього пекла, роззявили рота, дивуються що так довго може народ терпіти і думають, а може все таки... но то тоді й ми попробуєм а покищо, хай дурний Москаль і Українець пробує.

В Анґлії закінчився страйк углекопів, що трівав близько три місяці. Льойд Джордж, відітхнув, бо позбувся одного клопоту. Але не гаючи часу забрався до поладнання справи Ірляндців, котрі від р. 1918 відбирала йому сон. Пробував він Ірляндців втихомирити всякими обіцянками, далі давав їм автономію, але Ірляндці все відкидали і жадали самостійности. Але Льойд Джордж мудрий чоловік. Побачив, що Ірляндці тверді як камінь і змяк. Запросив президента тайної ірляндської республики, Де Валєру, до Льондону. Де Валєра, одержавши запевнення, що Льойд Джордж бажає признати Ірляндцям право самоозначення, приїхав до Льондону. Рівночасно в Ірляндії наступило завішеннє оружа. Ірляндці перестали палити анґлійських дідичів і нападати на анґлійське військо, а Анґлійці заборонили свому війську напастувати ірляндське населеннє. Переговори між Льойд Джорджем а Де Валєрою ведуться далі і як пишуть ґазети доведуть до згоди. Ірляндія буде самостійною республикою в союзі з Анґлією.

Очевидно, що Ірляндці годяться на такий союз (федерацію) тільки тому, бо знають, що Анґлійці це високо культурний народ і заключені договори шанує. З ким иншим Ірляндці і не говорилиб про згоду.

Литовці не хотять вести переговорів з Польщею в справі Виленщини і повідомили про це Союз Народів. Не годяться вони на переговори тому, що в них малиб брати участь і »представники« Виленщини. Але які це булиб «представники» — про це Литовці знають. Желіґовський заіменувавби своїх заушників «представниками» Вильна, а Литовці з такими панками не хотять говорити. Якби так литовське білоруське населеннє, котре в Виленщині має переважаючу більшість, вибрало своїх представників, то що иншого. Ба, але як вибрати тих представників, коли край обсадили жовніри Желіґовського і господарять по свому? Тому і не дивниця, що Литовці не хочуть вести переговорів, бо знають, що Вильно мусить належати до Литви. Також Білорусини, що мешкають в суміш з Литовцями, не хотять належати до Польщі. А їх уряд, що втік перед Поляками до литовської столиці Ковна, виповів війну Польщі. Польські ґазети насміхаються з білоруського уряду, бо — мовляв — він не має війська. Но, але і «небоя вовки зїли»!

ВСЯЧИНА.

Останнє 29 число „Українського Голосу" сконфіскувала нам прокураторія в богатьох місцях. Одна зі сконфіскованих новинок була поміщена цілістю в львівських українських і польських часописях і перейшла цензуру. Та в нас здається поганіщі очі.

Наших передплатників просимо вирівнати зглядно доповнити передплату.

За підвижкою платні друкарським складачам у Львові пішла теж підвижка платень перемиських складачів по львівській тарифі т. є. 30% дотеперішних поборів. Також підвищено оплату почтову від 15. липня. Тому ми є приневолені підвищити ціну від примірника „Укр. Гол." на **10 М.** а квартальну передплату на 120 мар. Просимо наших передплатників узглядити ту підвижку при пересилці передплати, а аґенції зволять продавати тепер число „Укр. Гол." по десять м. Колиб де жадано більше як 10 м. за „Укр. Гол." просимо повідомити нас карткою.

Рівнож просимо наших читачів і прихильників не забувати про пресовий фонд „Укр. Голосу."

Похід на українські гуманітарні інституції. Дня 13 липня прийшла до Львова вістка що Староства в Стрию і Коломиї застановили діяльність „Українських Горожанських Комітетів" в вище поданих містах. Зробили вони це по наказу з Намісництва, яким приказано завісити в діяльности всі окружні й місцеві Укр. Гор. Комітети. Мета, з якою заснувались Укр. Гор. Комітети відома і нашому суспільству і польській владі. Та влада дала дозвіл на їх заснованнє.

Найкраща риса в характері людини це її бажаннє помогти терпінню ближнього. Укр. Гор. Комітет поставив собі за завданнє улекшувати долю полонених і інтернованих, підпомагати вдови й сироти по воєнних жертвах, опікуватися воєнними інвалідами, які опинилися без найменших средств здані на ласку й неласку судьби і т. и.

Сконфіскованої

Сконфіскованo!

В Перемишлі прилюдно оповіщено на маґістратській таблиці, що пошукується 500 учительок. Українка Марія Михалович, абсольвентка учит. семниара внесла 28 чевня просьбу до Державного уряду посередництва праці в Ярославі, а цей вислав те поданнє до Варшави. На поданню зазначено червоним олівцем Uk. (Українка) а вище звичайним хемічним олівцем gr. kat. Результат був такий, що гр. Марія Михалович одержала таке письмо: L. 1618/21. Do Pani Marji Michałowicz Przemyśl. — Wobec braku zapotrzebowań do szkół wyznaniowych (mojż. gr.-kat. i prawosł.) Państwowy Urząd Pośrednictwa Pracy w Jarosławiu zwraca podanie. Kierownik urzędu (підпис і печатка).

Американські і взагалі закордонні часописи не надходять до Галичини і ми позбавлені вісток про життє наших заморських братів. Можеб американські редакції придумали спосіб, щоб інформувати галицьких Українців про своє життє. Чи не помоглаб тут інтервенція в американських амбасадах?

Міжнародний жіночий конґрес у Відні. У Відні відкрито жіночий конґрес всего світу. Відбулись з'їзди II. III. і 2½ Інтернаціоналу, улаштовуються з'їзди техніків, промисловців, вчителів і т. д. Улаштовують тепер жінки світа свій конґрес-наради. Про мужеський конґрес покищо ще не чути. В першім дни нарад міжнародного конґресу, в котрому бере участь 191 делеґатів з рішаючим голосом та 50 гостей з ріжних країв, ухвалено заснувати дві нові секції в Греції і на Україні. Від імени Українок виступила на конґресі п. віцепрезидентова Блянка-Баранова. Від польської ґрупи, яка просила також о принятте на конґрес промовляла п. Дашинська. На пополудневім засіданню виголошено ряд рефератів про вихованнє та ролю держави в ньому. —

Памятайте про пресовий фонд „Укр. Голосу.

На пресовий фонд „Укр. Голосу" вложили Тома Дурдила — Виснівчик 50; о. Волод. Вербенець — Береги дол. 30; Василь Михайлюк — Чартория 35; Інж. Евген Бородаєвич—Рожнятів 100; О. Стан. Гарасівський—Себечів 100; А. Дідицький нотар — Войнилів 500; Осип Котович — Отинія 100.

На Рідну Школу зложили в марках від 11-18 липня с. р. Заточенці: А. Юревич 760, Іван Білозор 200, Василь Онуцький 100, Йосиф Думанський 100, Евст. Лельо 240.

П. Мацицон, дир. тартаку зложив 1000 м. для У. Г. К. на руки П. Гамчикевича.

Вінчанне проф. Володимира Ґреха з п. Іриною Хотинецькою відбулось д. 19 липня в пар. церкві в Ярославі.

На Кальварії Пацлавській відбудеся в часі великого відпусту в днях від 12—15 серпня 1921 р. **Місія.** В неділю 14. серпня по Архієрейській Службі Божій буде торжественне посвяченнє місійного хреста, обхід з хрестом і єго уставленнє. До найчисленнійшої участи в сім торжестві запрошує всіх відданих своїй Церкві богомольців — *місцевий Уряд парохіяльний.* —

Нові книжки й видання.

Р. Давний. — Про Січових Стрільців. — Народна бібліотека „Чорногори". (Під ред. дра К. Трильовського) Відень 1921. Стор. 80. **О. Федькович. — Так вам треба.** — Играшка в 1 акті. Нар. бібл. „Чорн." ч. 2. Відень 1921. Стор. 46. **О. Ю. Федькович. — Як козам роги виправляють.** Сміховина в однім акті. Нар. бібл. „Чорн." ч. 3. Відень 1921. **Чорногора. Гуцульська Читанка.** Неперіодичне письмо для робітного народа під ред. Др. К. Трильовського. ч. 1. Відень 1921. Стор. 32. **Визволеннє.** ч. 1—2. Р. I. — 1921. Львів: Відповідальний редактор-видавець Д. Кренжаловський. Стор. 18. **Проти филь** оповідання Марії Колцуняк-Кузьми, накл. в-ва „Бистриця" в Станіславові.

Місячні сходини Окр. Відділу Вз. Пом. укр. учительства в Перемишлі відбудуться д. I. VIII 1921 в школі Шашкевича ул. Смольки 10. о год. 1 в пол.

Порядок дня. 1. Відчитаннє протоколу. 2. Точний звіт з загальних Зборів у Львові з особливим підчеркненнєм кооперативи учит. 3. Відчит на підставі твору: Др. Марії Монтссона: Дитячі доми. Дискусія. 4. Запити і внески членів. Проситься о точне явленнє усіх членів! — *За Виділ Софія Чехович секретарка.*

† о. Іван Редкевич

крилошанин Капітули в Станиславові, батько бувшого проф. нашої ґімн. а тепер директора укр. ґімн. в Долині, помер, застрілений невідомими на разі злочинцями в ночи з 13/14 липня ц. р. на приходстві в Головецьку (Повіт Турка н. Стр.). Похорон відбудеться тамже в понеділок, дня 18 липня. Покійний мав 69 літ життя і 44 літ священства. Був щирий патріот і положив чимало заслуг для добра українського народу і церкви. Його ділом м. и. було також зорґанізування українських залізничників у Львові. Тіло Покійного буде перевезене до Станиславова і буде зложене в крилошанській гробниці. В. Й. П. !

НАДІСЛАНЕ.

Шукаю станції на рік шк. 1921/22 для 2 учениць і 1 ученика з вищої ґімназії. Письменні зголошення слати ласкаво на адресу: *о. Петро Подлуєький, — парох в Любинях, — п. Краківець, — via Радимно.* (49-1-3)

Служниця до сільського господарства за оплатою 12.000 м. на рік потрібна сейчас. Зголошення принимає *В. Пясецька в Стефковій п. п. Ольшаниця коло Устрік долішних.* (57-1-1)

Шукає сторожа до обслуги дому **Бурса св. о. Николая** в Перемишлі, вул. Баштова ч. 25. Дістане ціле удержаннє з мешканнєм і платню по умові.

Михайло Панасюк технік з Камінця Подільського зволить негайно подати свою адресу: *М. Канаховський, Повітова Каса хорих в Добромилі.* 61-1-2

Хто знавби дещо про смерть і місце похоронення австр. піоніра **Стан. Новосельського,** господаря з Луки коло Самбора, котрий мав згинути від ворожої кулі в 1917. р. в околиці Володимира Волинського, подасть ласкаво вістку під адресою: ndp. Novoselskyj, Hradec králové (Königrätz). 3—3

Хто знає, що сталося з **Олексою Жаравчаком,** міщанином Дрогобича, рядовим 77. австр. піх. полка, котрий перебував до 1917. р. як полонений в місті Усть-Каменогорск, Семипалатинської области, подасть ласкаво вістку під адресою, як висше. — Закордонні часописи проситься о ласкаве перепечатаннє. 3—3

„Поступ" студентський вістник ч. 6-7 **вакаційний** випуск у 3чі збільшенім обємі (4 аркуши друку); актуальні студентські справи, **богаті відомости** з життя укр. студенства **на еміґрації, звідомлення** й поручення **для товаришів із Галичини.** Ціна 60 Мп. (з порученою посилкою 65 Мп.) *Адміністрація: Львів, Садова 4.* (45-3-3)

Адвокат
Др. Стефан Антоневич
веде канцелярію в Добромилі. 60—1—8

Адвокат і оборонець в карних справах
Др. РОМАН СЕКЕЛА
веде канцелярію в Перемишлі
при вул. **Фредри ч. 6. партер.**
поперечна з ринку до лат. катедри

Лікар
Др. Андрій Гаврилюк
ординує в Збаражи. 1—?

Канцелярія адвокатів
Дра ВІЗЛЯ і Дра ФРІМА
оборонців в карних і військових справах
в Перемишлі вул. Міцкевича 2.

Др. Володимир Загайкевич
веде свою канцелярію **при вул. Костюшка, в домі Міщанської Каси I. поверх.**

Важне для клюбів і товариств!
На продаж **білярд** в доброму стані. Відомість — Перемишль Дворського 71. — (55-1-2)

Позір, капіталісти! Солідне підприємство — обчислене не на паскарські зиски пошукує спільника з вкладом 500.000 Мп. — 1.000.000 Мп. Зголошення на адресу *Станиславів, poste restante* оказателеви ½ марківки В. 9469781.

Окуліст (лікар очей)
Др. Михайло Кос
приймає хорих на очи при вул. Міцкевича (в будинку почтовім).

Кожду скількість меду патоки грибів сушених і оріхів вол.
закупить
НАРОДНА ТОРГОВЛЯ В МОСТИСКАХ.

Д. Кравт — **дентист-технік,** — **заприсяжений знавець судовий**
в Перемишлі, Міцкевича ч. 3. — Виконує всі роботи в золоті, кавчуку і порцеляні по умірковaних цінах.

Випробовані, успішні средства проти веснівок, виприсків, лишаїв і шкірних викидів, при цьомуж найліпші **мила,** як також ветеринарійні средства для худоби, поручає **АПТИКА і дроґерія під „Звіздою",** — Францісканська 24, побіч вежі.

Дентистичний (зубний) заклад
Дра Степана Дмоховського
ул. Залізнича (Колієва) ч. 1.
приймає від 9—12 і 3—6.

Сборникъ Акафистовъ
книга, яка містить в собі 24 акафисти з ілюстр. дотичних святих, гарно оправлена, ціна 120 Мк. Цінник книжок даром. Висилає:
УКР. СКЛАД КНИЖОК **ІВАНА МАЦЬКОВА**
Струтин В. Рожнятів, Гал. 46-3-3.

„ВІДБУДОВА" **промислово-торговельна Спілка — з обмеженою порукою —** **ЛЬВІВ, Словацького ч. 14.**
доставляє: ремісничі знаряди, рільничі машини, знаряди і насіння, кінські підкови, цвяхи, січкарні, кухонне начиння, сокири, пилки, ваги, оси до возів, коси й серпи — — — — плуги, цемент, папу і дахівку. — — — —
Має власний ЗАЛІЗНИЙ СКЛЕП
— при вул. Трибунальській ч. 1. —

Жадайте сейчас
нашого ілюстрованого цінника на
правдиві стирійські КОСИ і СЕРПИ
які доставляємо почтою або зелізницею.
Краєвий Союз Господарських Спілок
ЛЬВІВ, Зіморовича ч. 20.

Одиноке Українське парцеляційне товариство „ЗЕМЛЯ"
у ЛЬВОВІ, Ринок ч. 43.
Переводить парцеляції більших посілостей, інтабулює зараз купців за властителів куплених ними ґрунтів. Має урядове уповажненнє до парцеляції. Приймає гроші на вкладки щадничі. — Дає інформації в справах парцеляційних.

УКРАЇНСЬКА ЩАДНИЦЯ в ПЕРЕМИШЛІ,
ВУЛ. КОСТЮШКА Ч. 3.
Приймає і виплачує щадничі вкладки щоденно з винятком неділь і українських свят в урядових годинах і опроцентовує їх на 2%. (Вкладкові книжочки „Української Щадниці" мають пупілярну обезпеку). — Уділює позички гіптечні, векслеві і на підклад цінних папері.

Regenerateur Машевського
одиноке добре средство проти сивіню волосся приготоване з найліпших передвоєнних середників. Можна набути тільки **в аптиці і дроґерії під „Звіздою" вул. Францішканська 24**

Новий ілюстрований тижневник
Визволення
громадсько-політичний, економічний та літературний ілюстрований часопис
під начальною редакцією *Евгена Архипенка.*
Виходить з 15. червня 1921 року
ВИЗВОЛЕННЯ **є орґан вільної громадсько-політичної думки і служить інтересам і ідеалам українського народу.**
Тимчасово виходить два рази на тиждень, подвійними книжками до 52 сторінок.
Передплата з пересилкою виносить на 3 місяці **540 м.,** на 1 місяць **180 м.,** окреме число **90 м.**
Адреса редакції і адмін. *Львів, Глинянська 18.*

Видає і за редакцію відвічає: Др. Володимир Загайкевич. **З друкарні Кнолера і Сина в Перемишлі.**